

**NARCÍS COMADIRA, «Passeig de primavera», diari Ara,
6 d'abril de 2013.**

L'abril ha començat amb totes les seves promeses i les seves incerteses. Ja se sap, sempre és així. Allò de la glòria incerta d'un dia d'abril que ja va tipificar *el monstre de Stratford* s'ha presentat en tota la seva veritat. Ha plogut, ha pedregat, ha fet fred, ha sortit el sol, un sol carregat de futur i, de seguida, grans torres de cúmulus s'han alçat a l'horitzó i una negror intensa ens ha cobert altra vegada. Llum i tenebra.

Anant per aquestes carreteres empordaneses de la setmana de Pasqua es veuen les mimoses, tardanes aquest any, ja totes rovellades i rebregades. El seu fugaç esplendor hivernenc ja ha passat. Ara, als marges hi blanquegen les pàl·lides mantellines dels arços florits. Són un polsim d'alegria finíssima que aviat s'evaporarà. A sota, vida nova que neix, treuen el cap els espàrrecs tan saborosos i buscats. Les roses, als jardins, afinen les seves poncelles pel dia de Sant Jordi, i els lilàs emblemàtics preparen el seu perfum malaltís, carregat de memòria i

desig. Les pluges han humitejat la terra fins al límit de la putrefacció. De la corrupció en neix el miracle de les flors. Com a mínim en el món de la botànica. No crec que sigui així en el de la nostra societat cobdiciosa.

Anem de Sant Feliu a la Bisbal. Passem per Llofriu i saludem el fantasma del vell Murri. Recordem les vegades que l'havíem anat a veure al Mas. Les pluges han tret la pols al paisatge i tot brilla com si fos nou. Els conreus tenen un verd gras i cruixent. Hi ha alguns arbres florits, rosats, suposo que són presseguers. Al fons, el Montgrí, de color d'espígol florit. Tot és perfecte en aquest petit paradís, malgrat les destrosses que ha sofert i el desordre que vol imposar-se a tot arreu. Arribem a la Bisbal. Saludem en Jaume Masseguer, a la seva botiga que és ahora obrador. Allà hi teixeix robes precioses i hi fa jerseis i vestits admirables. És com trobar-te en un racó del Marais, a París. És un de tants petits miracles d'aquest país que voldria ser i créixer. Però aquest racó aviat desapareixerà. Catalunya no dona per coses com aquestes. La negror més absoluta s'imposa, de cop, altra vegada, a l'horitzó. Comprem brunyols a can Sans. Encara en fan. Són coses que tarden a desaparèixer en la cultura d'un país. Aquestes

masses dolcenques i espesses, perfumades amb una punta de matafaluga, ensucrades, lleument olioses, estan tan carregades de memòria, d'història i de consol, de primaveres passades, de tristesa antiga, que tarden a morir. Però he vist tancar tantes pastisseries gironines on feien uns brunyols prodigiosos que tot em sembla ja possible. És llei de vida, diuen. No m'hi sé resignar.

Anem de la Bisbal cap a Figueres. Passem per Verges, amb el seu campanar espantós. Passem per Sant Miquel de Fluvià. Que ja som a l'Alt Empordà ens ho diuen les tanques de xiprers, plantats per protegir els camps de la tramuntana. S'aixequen cap al cel, tossuts, amb la seva fusta incorruptible. Hi veig un bon presagi. Així jo, com el dia, també passo de les clarianes a la tenebra, de l'alegria a la tristesa.

Enmig del desconcert del país, necessito certes. Per això, ja que som a Figueres, un dinar al Motel pot ser encoratjador. Jaume Subirós ens acull, com sempre, amb la seva generositat, i ens obsequia amb unes múrgoles tendríssimes i perfumades, les primeres, acabades de collir al Collsacabra. El dinar es completa amb unes favetes tendres, uns espàrrecs amb crema de *pecorino* i una *tête*

de veau amb salsa *ravigote* . I unes puntes de formatges diversos. Un menú equilibrat, suau, absolutament primaverat. Amb el borgonya del dinar i la *vieille prune* de la sobretaula, el cap se m'enterboleix prou per somiar una mica en un país lliure i ben governat, un país ordenat i just, un país que creu en la cultura i que dedica a l'ensenyament la millor part dels seus recursos. Però aviat em desenganyo. La realitat, tossuda, se m'imposa implacable. Visc en un país corrupte, visc en un país mal governat, visc en un país que va de cap a la ruïna, visc en un país que gairebé no existeix, visc en un país que enganya els seus ciutadans amb somnis impossibles.

De cop, la negror s'estén sobre el castell de Sant Ferran. Sembla que s'hagi fet de nit. Després d'un xàfec decidit i abrupte, però, els núvols s'esqueixen. S'obre una clariana i un cel d'un blau Tiepolo es mostra, innocent, carregat de tendresa. Fins quan durarà aquest esquinçall d'il·lusió que encara ens queda? Fins quan resistirà aquest país que se'ns està morint a les mans?